

Arrest

nr. 182 010 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet evenals weder de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een derde middel voert ze wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 24 april 2015 door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het betoog van de verzoekende partij onder het tweede onderdeel van haar eerste middel dat “over de aangehaalde elementen tijdens de asielaanvraag geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing” en er op geen enkele manier wordt verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan niet gevolgd worden daar er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van 24 april 2015 waarvan de motieven gekend zijn door de verzoekende partij gezien deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat zij een beroep indiende tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad.

Aldus kon de verwerende partij volstaan met de verwijzing naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijst de verzoekende partij naar haar asielaanvraag van 17 januari 2013 en het beroep ingediend bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015. De verzoekende partij stelt dat reeds gedurende de beroepstermijn door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en benadrukt dat het beroep nog hangende is en uit bijgevoegde stukken aan het verzoekschrift blijkt dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De Raad dient er vooreerst op te wijzen dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering verhindert gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Daarenboven lijkt het betoog van de verzoekende partij dat haar asielprocedure nog hangende is niet meer dienstig gelet op het gegeven dat de Raad bij arrest met nummer 152 636 van 16 september 2015 het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verworpen en de asielprocedure thans is afgesloten.

Waar de verzoekende partij stelt dat een gedwongen terugkeer onmogelijk is en verwijst naar enkele nieuwsartikelen en nieuwsberichten, dient de Raad vast te stellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of ten tijde van de beoordeling door de Raad in volle rechtsmacht. In het kader van haar asielaanvraag werd vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3

van het EVRM heeft aangetoond. Algemene verwijzingen volstaan niet om nieuwe concrete gegevens aan te tonen die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bekritiseert, dient erop gewezen te worden dat in het onderhavig beroep de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft zodoende het betoog aangaande de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet terzake doet gelet op het gegeven dat de verzoekende partij reeds de kans heeft gehad om hiertegen in beroep te gaan en de beslissing van de commissaris-generaal door de Raad werd bevestigd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij betoogt onder haar tweede middel dat ze zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM en benadrukt dat ze reeds op 14 januari 2013 aankwam in België en op 17 januari 2013 reeds een asielaanvraag indiende. Ze stelt dat de duurtijd, aard en intensiteit van haar verblijf in België, zoals blijkt uit het administratief dossier, een sterke en intense binding impliceert met België. Ze betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing geen belangenafweging kan worden opgemaakt.

De Raad wijst er op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn. Er dient echter vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Door te verwijzen naar het gegeven dat ze reeds sinds 2013 in België verblijft, er sprake is van een intense binding met België en louter te vermelden dat in de bestreden beslissing "de aard en de intensiteit van de sociale relaties" diende te worden nagegaan, toont de verzoekende partij geen beschermenswaardig privé- en familielevens aan. De beweringen van de verzoekende partij worden daarenboven op geen enkele manier gestaafd. Het betreffen niet meer dan blote beweringen en ze vormen alleszins niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier in België verblijf toe te staan. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven kan de gemachtigde niet verweten worden geen belangenafweging te hebben doorgevoerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Waar de verzoekende partij tevens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar louter theoretisch betoog dat dit artikel voorziet dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" geenszins uiteenzet en aantoont met welke specifieke elementen er geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij maakt met haar theoretisch betoog een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsverplichting niet aannemelijk.

Het eerste, tweede en derde middel lijken ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een

bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 november 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De kamervoorzitter [...] wijst [...] VzP [tevens] op een recent door VwP aan de Raad toegestuurde stuk, nl. het BGV - asielzoeker van 29 juni 2016, waartegen geen beroep en waardoor het laatste BGV definitief is geworden en er geen belang meer zou zijn. VzP stelt onwetend te zijn over dit BGV en VwP kan ter zitting geen bewijs van betekening van dit bevel voorleggen. Om dit uit te klaren (nl. het al dan niet effectief betekend zijn) wordt de zaak uitgesteld naar de zitting van 31 januari 2017 om 11 uur zonder nieuwe beschikking terechtzitting. Beide partijen zijn het hiermee eens en nemen hiervan nota.”*

Ter terechtzitting van 31 januari 2017 wordt het volgende gesteld: *“De kamervoorzitter verwijst naar vorige terechtzitting waarbij deze zaak uitgesteld werd om VwP de kans te geven het bewijs te leveren van de betekening van een later BGV dat niet aangevochten en aldus definitief geworden zou zijn met impact op het belang naar huidig aangevochten BGV toe. VwP legt een overzichtsstuk neer dat bevestigt dat het BGV per aangetekende zending, de dag na de datum van de bestreden beslissing, namelijk 29 juni, op naam van de verzoekende partij naar de gekozen woonplaats is opgestuurd, zoals wettelijk voorzien. VzP bevestigt dat de gekozen woonplaats correct is, maar legt een stuk neer met algemene info van bpost waaruit blijkt dat na verloop van tijd niet meer kan achterhaald worden of de verstuurd aangetekende zending ook effectief betekend is. VzP bepleit haar belang gezien er twijfel is aangaande het al dan niet effectief betekend zijn.”*

2.2 Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 28 oktober 2015 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 15 juni 2016 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Daarop nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 29 juni 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Ter terechtzitting van 17 januari 2017 stelt de verzoekende partij echter onwetend te zijn over dit bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en de verwerende partij kan ter zitting geen bewijs van betekening van dit bevel voorleggen. Om uit te klaren of dit bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 29 juni 2016 al dan niet effectief werd betekend, werd de zaak uitgesteld naar de zitting van 31 januari 2017 zonder nieuwe beschikking terechtzitting.

De verwerende partij legt ter terechtzitting van 31 januari 2017 een bewijs van aangetekende zending d.d. 30 juni 2016 voor met vermelding van de naam van de verzoekende partij en haar adres zoals aangegeven bij de inschrijving van de asielaanvraag op 28 oktober 2015 zodoende dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet wordt geacht hiervan kennis te hebben genomen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Door zich louter te beperken tot het voorleggen van een stuk met algemene informatie van Bpost waaruit blijkt dat na verloop van tijd niet meer kan achterhaald worden of de verstuurd aangetekende zending ook effectief betekend is en te stellen dat er twijfel heerst over de effectieve betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 29 juni 2016, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die het tegendeel bewijzen. Daargelaten de vraag of er geen enkele mogelijkheid bestaat voor de verzoekende partij om deze informatie te achterhalen via de klantendienst van Bpost, wijst de Raad op het bepaalde van artikel 51/2, 5de lid van de vreemdelingenwet dat luidt: *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of er bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.”* De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij bevestigt dat de gekozen woonplaats correct is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 29 juni 2016 geen beroep heeft ingesteld, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is. Aangezien de verzoekende partij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog steeds valt onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2016, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij

geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU